

PODNOG

Čuvajmo
Jugoslavija!

Letna naročnina znaša Din 40.— Uredništvo in uprava v Ljubljani, Selenburgova ulica št. 3/1. Račun pri Poštni hranilnici št. 16.160 Rokopisov ne vračamo! Telefon št. 21-09.

V Ljubljani, dne 20. aprila 1935.

Štev. 15 — Leto IV.

IZHAJA VSAKO SOBOTO

Oborožena Avstrija?

Kar je Evropa upravičeno, pa z deljenimi občutki pričakovala, to se je končno zgodilo. Združene velesile so od Versaja sem pritiskale na Nemčijo in jo ovirale v njenem naravnem razvoju. Same so se pod masko razorožitvenih konferenc oboroževale, Nemčiji pa niso dovolile ničesar, kar bi presegalo določbe versajske pogodbe. Socialistične vlade Nemčije so bile seveda daleko preslabe da bi prekorrumpirane, da bi se mogle in hotele rešiti pritiska z zapada. Šele tretji Rajh je prinesel nemškemu narodu spoznanje, da more in mora graditi svojo bodočnost iz svojih naravnih sil. S tem spoznanjem je prišla ali bolje rečeno, je izbruhnila tudi narodna samozavest, ta, polnih 15 let pritiskani naravni nagon nemškega naroda. Nemčija se je kratkoma oborožila in ni vprašala za dovoljenje ne Francije, pa ne Anglije in tudi ne Italije, brez katerih, tako so vsaj te velesile mislile, se ne more v Evropi zgoditi ničesar pomembnejšega.

Nemčija je torej oborožena in s tem se je vprašanje srednje Evrope seveda še daleko poostroilo.

Nemčija je s tem svojim oboroženjem čisto jasno pogazila versajsko mirovno pogodbo, ki ji dovoljuje le neke vrste orožja in se te v omejenem številu. Največji strah pred njenim orožjem pa čutijo gotovo Francija, Italija in Avstrija, ki smatrajo, da so sedaj njihove meje ogrožene. Koliko je ta njihov strah upravičen ali ne, to je vprašanje. Hitler je že ponovno izjavil, da ima Nemčija sedaj, ko je dobila Posarje, na zapadu čiste račune. Ni pa tega izjavil nikoli za svoje južne meje.

Vsa Evropa se dobro zaveda, da je volja nemškega naroda po anšlusu upravičena. Italija pa se čuti prizadeto, ker smatra, da bi bila njena lastninska pravica resno zamajana, če bi do anšlusa res prišlo.

In Avstrija? Prav gotovo je 80% vseh Avstrijcev nacionalistov, ki poprej ne bodo odnehali, dokler ne bodo dosegli tistega, kar hočejo. Toda sedaj je vodstvo Avstrije v rokah klerikalcev, ki vedo, da bi izgubili takoj vse svoje pozicije, čim bi do anšlusa res prišlo. To je popolnoma naravno, ker Hitler ne bi dovolil, da se v njegove notranje zadeve meša Vatikan, ki ima za sedaj v Avstriji še vedno odločilno besedo.

Ker je čisto jasno, da Nemčija ne bo odstopila od svoje upravičene zahteve po anšlusu, so skombinirali načrt, da bi se kot odgovor na nemško oborožitev dovolilo isti postopek tudi Avstriji. To bi pa imelo lahko dalekosežne posledice. Avstrija sama ne bi zmogla izdatkov za nabavo vojnega materiala in bi se morala v ta namen zadolžiti. Kje drugje, kot v Franciji? S tem bi bilo vprašanje anšlusa še krepkeje povezano s francosko politiko in bi Francija še izdatneje morala podpirati težnjo avstrijskih generalov, ki sedaj zahtevajo tudi že monarhijo.

Kakšno stališče pa moremo mi zavzeti k avstrijski oborožitvi? Slej kot prej odklonilno iz več razlogov. Dočim oborožena Nemčija, čeprav na Dravi, ne bi predstavljala za Jugoslavijo nevarnosti, predstavlja oborožena Avstrija stalno nevarnost za mir v srednji Evropi in na Balkanu. Oborožena Avstrija je namreč lahko samo orodje neke druge velesile, ki ima v srednji Evropi in na Balkanu svoje življenjske interese, a Nemčija je vedno pokazala, da se noče eksponirati za tuj račun. Avstrijska oborožitev bi bila priprava za prihod Habsburžanov, ki si v svoji domišljavi še sedaj predstavljajo, da bodo kedaj sodelovali v zgodovini Evrope. Baje so zapadne države po prizadevanju Italije, ki je za Habsburžane kazala vedno veliko simpatijo, še posebno po prizadevanju Vatikana, ki še vedno vidi v Avstriji svojo politično domeno, pristale na restavracijo Habsburžanov.

Za nas je merodajno samo to, ali bi bila oborožitev Avstrije v našo korist ali škodo. Gotovo je, da bi šla oborožitev Avstrije in restavracija Habsburžanov samo na račun interesov Jugoslavije, ki je že večkrat morala plačevati neporavnane račune, ki so jih delala na njen naslov evropske velesile. Ze zato moramo odločno odklanjati samo misel, da bi dobila Avstrija orožje, ki ji pa tudi sicer ne bi dosti pomagalo, kajti volja naroda je jača od volje vladodržcev, pa čeprav imajo za seboj duhovno velesilo. Avstrijski klerikalci se volji naroda ne bodo mogli več dolgo upirati in vatikanska politika bo doživela z anšlustom svoj najtežji udarec po svetovni vojni. Pa ji ne bo pomagalo ne orožje tujih držav v rokah Avstrijcev in ne papeževo molitve: »O Bog razpriši narode, ki delajo vojno...«

L. K.

Kdaj bo Vstajenja dan?

Velika noč — Vstajenje Odršenika — Vstajenje in Prebujenje narave, spočile po zimskem spanju, prepojene z novimi, svežimi sokovi, ki ustvarjajo novo brstenje in klifje. Življenje našega naroda ne kaže mnogo sega pomladi. Po oni prvi veliki pomladi, ki jo predstavlja došeliv naših prednikov na širo ozemlje, ki je prešlo le z manjšim delom v današnje kraljevino Jugoslavijo, je šla pot našega naroda preko svetlih dni polelja samostojnosti in jeseni borbe s tujimi, nadmočnimi silami v mrzlo zimo, koje začetek dašira z bitko na Kosovem polju in koje doba sega prav tja do Jurjevega dneva 1804. Takrat se je srbskemu delu naroda začela svitati druga pomlad svobode. V polnem razmahu svojih svežih sil je Srb širil to svobodo korak za korakom, osvajal svojo rodno grudo v težkih borbah in si ustvaril slednjič ono pomladansko kraljevino Srbijo, ki je donesla 1. decembra 1918 spomlad ljudi nam.

Prvo zelenje in prvo cvetje je vedno v opasnosti, da postane žrtev slane. Tudi na našo svobodo je padla slana prvih poveljnih let, ki so nam dala le preveč dokazov naše lastne nezrelosti in nesposobnosti urediti si svoj dom po načelih pametnega, razumnega gospodarstva. Pred šestimi leti smo pozdravili pomlad v prepričanju, da nam bo baš ona prinesla vendar enkrat vse to, kar nam je tako nujno potrebno za naš nacionalni razvoj, za naš notranji mir in iskreno sodelovanje vseh pozitivnih, ideji jugoslovenskega edinstva udanih elementov. Brez dvoma je ustvarila ta doba gotove dobrine, ki bodo ostale trajne in bodo lahko služile kot sestavni del bodoče zgradbe našega naroda. Brez dvoma je pa tudi, da ta zgradba še ne stoji in da manjka še prav mnogo do one ponosne stavbe, ki si jo je tako živo zamisljal in toliko želel naš padli Gospodar in katero si tako želimo mi, jugoslovenski nacionalisti.

Narod govori, narod ima prvo besedo in mi smo predstavniki tega naroda! To se sliši in čita na vseh koncih in krajih in lahko rečemo, da ima naš ubogi narod toliko izključnih in drug drugega izključujočih predstavnikov, kolikor je raznih političnih grupacij in frakcij, še več, kolikor je takozvanih vodilnih politikov, ki si vsak zase in vsak za svoj teren prisvajajo izključno pravico predstavljanja naroda, govoriti v njegovem imenu, iznašati njegove želje in težnje, pa seveda prinašati tudi zdravila. Kdo vse je že nastopal in še nastopa v imenu slovenskega dela našega naroda, kdo vse si je že domisljal, da je nekronani vodja vseh Slovencev, pa vendar še nimamo pravega voditelja! Je nekaj značilnega za nas v tem, da smo proizvajali in proizvajamo še danes mnogo preveč mož, ki so več ali manj inteligentni, vsi pa preveč domišljivi in ambiciozni. Vsak izmed teh nastopa kot Mesija, vsak izmed teh tolče po vseh onih, ki stoji na polu njegovi mesijanski misiji in tako se odraža nastop vsakega novega Mesije predvsem v izpodkopavanju avtoritete prejšnjih Mesij. Razumljivo je treba za to izpodkopavanje ogabnih osebnih napadov, treba ustvarjati nove organizacije s čisto novimi programi in novimi ljudmi. Kolikokrat smo že tekomo svoje kralje poveljne zgodovine slišali zmagoslavni krik novega Mesije, ki je vihtel svoj krvavi meč nad truplom poraženega prednika, kričal Hosana, pa doživel prej ali slej, da so mu začeli klicati križaj ga prav tako, kot je on kričal svojemu predniku in da je prišel nekdo drugi, ki je nad njegovim truplom zakričal Hosana prav tako, kot je to storil on nad truplom svojega prednika.

Nič novega ni pod božjim solncem, vse se ponavlja, vse je že bilo, za vsak pojav najdemo v zgodovini človeštva analogijo, ki je včasih naravnost frapantna. Zato nas morajo puščati vsi takí kriki Križaj ga in Hosana mirne, čuli smo jih že tolikokrat in čuli jih bomo še tolikokrat, da bi bilo škoda naših živcev, če bi se vsled takih krikov preveč veselili ali preveč žalostili. Kot mlad narod gremo svojo predpisano pot, na tej poti bomo doživeli še prav mnogo takih dogodkov in pojavov, še mnogokrat bomo čuli oznanjevanje definitivne pomladi in končnega

pomlajenja našega naroda, še mnogokrat bomo razočarani, če bomo tem napovedim preveč verjeli.

Kako to? Ne z ozirom na bližajoče se volitve, pač pa kot žalosten pojav moramo ugotoviti nebroj pokretov in poskusov, od katerih stremi vsak za tem, da ustvari pod firmo jugoslovenskega nacionalizma in pod egido 6. januarja 1929 našemu narodu bolj-šo, srečnejšo bodočnost. Čudno, vsi hočejo isto, pa se vendar ne najdejo, pa gredo vendar vsak svojo pot, ker streme vsi le za tem, da pridejo na oblast. Ogromne obljube prej, malo dejani pozneje, to je prilična slika vsega tega, kar smo doživeli doslej. Bog daj, da bi bilo temu enkrat konec, bojimo se, da nam tudi še ta pomlad ne bo prinesla zaključka tega sicer za mlad, v tako težkih notranje- in zunanje političnih razmerah razvijajoči se narod povsem naravnega procesa.

Prav gotovo pa je eno. Poseganje nacionalizma v dnevno politiko mora biti vedno jače in odločnejše, vstop nacionalistov v dnevno politiko pa bo mogoč in dopusten šele tedaj, kadar ne bo več neštevilnih nacionalističnih frakcij s številnimi več ali manj kričavimi in domišljivimi voditelji, marveč se bo našla roka, ki bo vse te voditelje odstranila, zliila vse te frakcije v močno celoto in to celoto povedla v dnevno politiko. Jugoslovenski nacionalisti se pod firmo nacionalizma ne morejo spuščati v dnevno politiko, dokler ni garancije, da bo naval kompaktnih nacionalističnih sil tako krepak in proboden, da bo vsak neuspeh izključen. Borba v posameznih frakcijah in pod raznimi firmami škoduje baš oni ideji, kateri hočejo pripadniki teh frakcij deloma res iskreno služiti. Kompromitira se ideja, ki nam je vsem skupna, ne samo pred inozemstvom, marveč tudi pred lastnim narodom.

Konkretnih primerov ne navajamo, ker nočemo zadeli nikogar in naši očitki tudi niso usmerjeni proti nikomur. Ugotavljamo ta pojav kot najtežje rano, katero bo treba lečiti in zlečiti. Tega izlečenja ne bodo sprovedli razni Mesije, ki so prehodni pojavi od danes do jutri in ne morejo biti trajni že iz razloga, ker se ponujajo narodu in mu delajo neizpolnjive obljube samo zato, da si zagotove trenutno razna častna, upliva in donosna mesta. Kdor hoče vzgajati narod, ta se narodu ne sme laskati z lepimi besedami in velikimi obljubami. On mora narodu pokazati položaj v pravi luči, ga mora predvsem navezati na državo kot edino možno obliko samostojnosti in samostojnega izživljanja vsakega naroda, pa mu mora zlasti

vcepiti prepričanje, da je država skupen dom in skupna last vseh državljanov in da nima država ničesar drugega kot to, kar ji dajo in morajo dati njeni državljanji. Za tako vzgojo pa ni primerno sredstvo hujskanje proti raznim osebnim ali političnim nasprotnikom, rušenje avtoritete nesimpatičnih funkcionarjev, izzivanje izrazov nezadovoljnosti in neizpolnitivih zahtev s strani naroda itd. V vsaki šoli je treba resnosti in discipline in prav gotovo ne bo dosegel nobenih uspehov učitelj, ki bo svoje učence le božal, jih spraševal, kdaj žele imeti šolo in kdaj prosto, pa tudi spraševal, če in kaj se žele učiti. Šola življenja je pa še vse bolj resna zadeva, zlasti če gre za življenjsko šolo mladega, svobode še nevajenega naroda. Tu je treba močne roke, ki odstranja vso nepotrebno navlako raznih strank in frakcij, odstranja dosledno vse medsebojne razlike ter vodi narod odločno po začrtani poli brez pomisleka, ali ta pot odgovarja razpoloženju in mišljenju nerazsodne mase, in raznim njenim demagoškimi prvakom, ki to maso zavajajo.

Trdo, naporno delo zahteva pomlad od skrbnega gospodarja, ki mora z naporom vseh svojih sil in vseh sil svoje družine skrbeti, da dobi plodna, po zimskem spanju spočita in obnovljena gruda v seboj dovolj potrebnih snovi, da bo mogla preko polelja roditi toliko sadov, kolikor jih je potreba za preživljanje preko leta. Vsak skrben gospodar napravi že v pričetku pomladanskega dela točen načrt, kje bo sejal to, kje bo sadil ono, pa tudi točen račun, koliko mora pridelati tega in oskrbeti drugega živila, da bo družina zavarovana pred pomankanjem in da bo skupicela za prodane pridelke tako velik, da bo zadostal za krije vseh ostalih potreb. Tako naporno, po predhodnem, dobro zamišljenem načrtu izvajano delo pa je potrebno še bolj v življenju mladega naroda. Ne sprašuj otrok, kakšen naj bo načrt, kajli posledica bošla preprij in nesloga. Ti, gospodar, ki si skušen in zjelenel v trdem življenjskem boju, ti premisli ta načrt! Ko si ga enkrat napravil, ga izvajaj neglede na levo in desno, kajli le od provedbe takega načrta zavisi bodočnost tvoje družine in tvoje domačije.

Kdaj bo vstajenja dan za naš narod? Kadar bo dobil gospodarja v gorenjem smislu, kadar ga bo vodila roka skrbnega, toda brezobzirnega jugoslovenskega vodnika. Bog daj narodu in državi čimprej to jako roko, Bog naj čuva in jača roko Karadjordjevića Petra II.

I. C.

Zakaj zapada mladina v marksizem?

Vedno bolj pogosto čitamo v naših časopisih o razpravah pred sodiščem za zaščito države in pred kazenskim senati proti osobam, ki so skušale voditi komunistično propagando in ki so bile pri tem svojem poslu zasačene. Zadnji nemiri na beograjski univerzi so ponovno jasno pokazali, da je sedež komunizma prav med akademsko mladino, torej med inteligenco. V teh dneh je tudi pred ljubljanskim sodiščem razprava proti skupini ljubljanskih mladeničev, ki so zelo intenzivno delovali na propagandi komunističnih idej.

Pri vsem tem ostane naša javnost popolnoma mirna, v nobenem ljubljanskem časopisu se še ni pojavil komentar k tem značilnim pojavom; zdi se, kot bi bilo to nekaj samo po sebi umevnega. In to tudi je. Globoki vzroki, ki so te mlade fante spravili na krivo pot, nešete malenkosti, ki so jim pokazale pot v marksizem, vse to je tako tesno povezano z našo družbo, z našo ožjo domačo politiko, z različnimi gnotnimi težavami, s katerimi se mora boriti pretežni del naše mlade inteligence in z različnimi vplivi od zunaj, da je res že skrajni čas, da pričnemo o vsem tem resno razmišljati.

Eno glavnih dejstev, ki je silno pripomoglo k razširjanju te marksistične ideologije med našo mladino, je bila takozvana slovenska fronta v času separatističnega delirija. Takrat so separatisti z vsemi sredstvi vodili profinacijsko propagando, navduševali so

mladino za neke slovenski ideale in jo vabili iz nacionalnih vrst v svoje slovenske tabore. Pri njih je bilo to slovensko gibanje čisto politično. Vodje slovenske fronte so hoteli napraviti s tem le politično fronto in zajeli so mladino, ki ne razloči politike od osebnih stremeljenj. Mladina gleda vsako gibanje z idealne strani. V vsaki, še tako nečedni politični osebnosti lahko najde svoj vzor, kajti dovolj je le ena dobra poteza na taki osebi, da prepriča mladino o svoji navidezni plemenitosti. Tako je bilo tudi v tem primeru. Naša mladina ni znala razločevati med cilji, ki so jih zasledovali njeni neznanji, le sluteni voditelji in med umazano politiko proti naši državi in našemu narodu, ki je bila v ozadiju vsega tega političnega gibanja. Velike manifestacije, ki so se na univerzi neprestano ponavljale, so dobivale vedno bolj protidržavni karakter in tista mladina, za katero so upali vodje »slovenske fronte«, da bo ostala njihova, je zašla že predaleč, prešla je v marksizem in tam tudi ostala. Na ta način so prav slovenski separatisti zakrivili, da je precejšen odstotek naše inteligentne mladine komunističen.

Na drugi strani pa brezbriznost naprednih veljakov. Če jim je kdo pred petimi, šestimi leti omenil, da obstoja resna nevarnost, da zaide velik del naše mladine med komunizem, so se smejali. Danes, ko jih narasča stalno zapušča, si ne vedo pomagati.

(Nadaljevanje na 2. strani)

Slava avstrijskim generalom

Ob dvajsetletnici Slovenskega lovskega društva smo čitali, da je bil povod ustanovitve takratnega Slovenskega lovskega kluba, iz katerega se je kasneje razvilo SLD, v poglavitvenem ta, da se oprostni naše lovstvo nemškega gospodstva. Med ustanovitelji kluba vidimo po večini vrle narodnjake — Sokole.

Pretekla je doba dvajsetdeset let. V tej dobi smo dobili po zaslugah naših južnih bratov svojo lastno državo. Jugoslavijo. Vsakdo bi pričakoval, da bo vprav tisto društvo, ki je bilo ustanovljeno še pred svetovno vojno na slovenski nacionalni podlagi, prednjačilo v narodni zavesti. Toda, kaj smo doživeli? Kakor se sploh rado zgodi pri naših sportnih društvih, kjer se smatra vse, kar je sportno že za mednarodno, mislijo mnogi člani zelene bratovščine — da je vprav lovstvo polcicano za ustanovitev zelene internacionalce.

Nočemo biti prenapeti nacionalisti, držimo se načela, da se moramo učiti od tujih modernih narodov, če hočemo napredovati. Toda to, kar se godi pri nas in za kar mnogi smatrajo naše Slovensko lovske društvo, to ni žalostno samo za naše lovstvo, marveč za ves narod.

Kdo so bili največji škodljivci našega naroda? Pravi Nemci, ki so zahtevali svoje pravice za svoj narod, gotovo ne, pač pa tiste doživke, ki so smatrali naše slovenske kraje za svoje germanske pašnike.

Ko je zasijalo tudi slovenskemu ljudstvu solnce svobode, smo imeli priliko videti mnogo zanimivega. Tisti, ki so imeli slabo vest, ki so se zbal, da bi se narod znal maščevati za krivice, kakor tudi mnogi taki, ki so uvideli, da jim je odklenkalo za vedno, so odšli iz Jugoslavije, po večini v Avstrijo. Velik del naroda se je oddahnil, ko so odšli od nas nemško čuteči avstrijski oficirji, ki so gonili naše fante in može v boj proti našim lastnim bratom. Iz mnogih avstrijskih Savlov pa so postali jugoslovanski Pavloviči. In vprav nekaj teh »Pavlovičev« vidimo danes vedriti in oblačiti v tistem društvu, ki se je l. 1908. s težkim naporom osvobodilo tuje gospode.

Ko so uvideli tisti, ki so odšli od nas, da v Jugoslaviji ne trgamo tujcem glav, za kar so nas bili prvotno razupili, so dobili skomine po naših lepih krajih tisti, ki so smatrali naš narod za sužnje tuje nam avstrijske gospode. Prihajajo pa še tudi po drugih opravkih. Da je to resnica, dokazuje najboljši pač del naše zelene bratovščine, ki je vsa srečna, kadar more pozdraviti v svoji ožji družbi kakšnega takega gospoda.

Nad vse značilen za naše slovensko lovstvo je tale primer: Člani Slovenskega lovskega društva so svetovali staremu znanecu, avstrijskemu generalu, ki je sicer rojen Ljubljancin, pa še danes ne zna našega jezika, nadalje je sedaj avstrijski državljani, da naj vzame v zakup bogato lovišče v Kočevju. Mož, ki je vnet lovec, je bil te ponudbe seveda vesel. Saj mu je bilo povedano, da so v lovišču celo medvedje. Dočim mora v Karpatih plačati za odstrel Din 20.000 — ima pri nas v Jugoslaviji za Din 2000 — medveda in še več srnjakov, poleg tega pa mnogo »vernih častilcev«.

Toda tudi to jim še ni zadostovalo. Možje iz zelenega kluba, zbrani pod streho mednarodnega hotela, so v veliki lovski radosti pozabili na vse, celo na najsvetejše čute Slovencev, kajti drugače bi ne bili mogli hvalliti kaj takega v svojem glasilu. Strelca, ki je ustrelil medveda s »fizolom«, kakor se je bil o tem izrazil neki lovski strokovnjak, so hoteli prikazati našim lovecem kot posebnega junaka. To so storili kljub temu, da se vsak slovenski prijatelj prirode trese za naše lepe gozdne stanovale, kosmatine medvede, ki jih je leto za letom manj po naših gozdovih.

Takole se prične slavospev avstrijskemu generalu v »Lovecu« na strani 54: Generalni major v p. Wolfgang Waldheer — kasneje »Waldherr« — je po rojstvu Ljubljancin in rodna dežela mu je tako prirastla k srcu, da ga vedno in vedno vleče v njena divna lovišča.

Gospod urednik lista, ki mu je bilo že pred njegovo uredniško dobo poverjeno zaupljivo delo, da nadzoruje list, da bi morda »Lovec« pod uredništvom prejšnjega »nevarnega« urednika, koga nacionalno ali lovske ne ušcipnil, je imel ta člančič pripravljen že v prejšnji dobi in menda težko čakal, kdaj bo lahko počastil »staro avstrijsko sabljo«.

Dovolimo si vprašati, zakaj gospod urednik ni napisal kake narodnosti je gospod general, ki s tako slastjo pripoveduje, da je general sin bele Ljubljane? Menda si je mi-

slil, da vsi stari Ljubljancini itak vedo, kaj je bil Waldheerjev insituit v nekdanji Ljubljani — »in ter alten Stadt Laibach«. No in drugo vprašanje pa je — ali ni imel morda gospod Waldherr prilike kot vreden Ljubljancin in pravi Kranjec ostati v jugoslovanski državi in zakaj ni ostal. Saj imamo med nami mnogo starih oficirjev, ki so se borili v avstrijski vojski, pa so sedaj pri nas v vojaški službi, ali v pokoju, ali pa vrše kako drugo službo. Zakaj so »hvala Bogu« mnogi odšli, ne bom ponavljal! Gospodom iz zelene bratovščine bi bilo lahko ostalo prihranjeno milo vzdihovanje za nesrečnimi generali, ki so izgubili rodno zemljo, ki jim je bila tako zelo, zelo prirastla k srcu.

Kako prav Slovenci čustvujemo s tistimi, ki so ločeni od nas, slišimo pri mnogih prilikah, kadar je pogovor o naših bratih iz Primorja. Dočim je v »Lovecu« srčen vzdih za generalom iz Avstrije, ki pozna Slovenijo in kot prijetno lovišče in ga najdemo celo slikanega v »Lovecu«, velja za naše brate iz Primorja vse kaj drugega...

Nadalje pa je potrebno, da si ogledamo tudi tistega gospoda, ki je bil ogorčen na občnem zboru Ljubljanske podružnice SLD zaradi tega, ker je nekdo izpustil v debati o gospodu W. visoki naslov.

Temu gospodu bodi pojasnjeno na tem mestu, da poznamo mi le naše domače ge-

nerale, posebno tiste, ki so nam priborili našo svobodo in se z mečem v roki borili proti ideji vseh tistih oficirjev, ki so odšli v Avstrijo.

Ponavljam, da so nam najmanj pri srcu tisti avstrijski in madžarski oficirji, ki so se pomaknili iz Jugoslavije. Imamo nanje le najbolj žalostne spomine.

Izredno značilen za može, ki vedrijo in oblačijo pri slovenskem lovskem društvu pa je zapisnik s III. seje slovstvenega odseka z dne 29. aprila 1934, ki se je vršila prav pod predsedstvom sedanjega urednika »Loveca«.

Med raznimi drugimi napakami prejšnjega urednika čitamo tudi greh, da si »Lovec« dovoli prinašati članke iz Srbije. Dobesedno stoji zapisano: »Lovske zgodbe iz južne Srbije večino naših lovecev ne zanimajo!«

Torej gospod urednik — to, kar se godi na našem jugu — v Jugoslaviji, to po Vašem mnenju, ki ste vodili tisto sejo, ne zanima slovenskih lovecev, pač pa zgodbe avstrijskih generalov!

Radovedni smo, kaj bi rekli Avstrijci ali naši južni sosedje, če bi si dovolilo kaj takega kakšno njihovo društvo? Morda si bo pa le dovolil kak član SLD, ki je poleg lovca tudi nacionalist, načeti to vprašanje na skorajšnjem občnem zboru in bodo morda v novo ustanovljenih društvih le odločevali drugi ljudje.

Spomenik na Vižmarski tabor iz l. 1869 Sokolski dom v Št. Vidu

Na binško ponedeljek, dne 17. maja 1869. l., je bil v Vižmarjih najmočnejši in najznamenitejši narodni tabor. Na tem taboru je slovenski narod formuliral svoj politični program, ki je vnel v slovenskih središčih tolik ogenj navdušenja, da je bil že naslednje leto začrtan južnoslovanski program, ki je bil začetek jugoslovanske ideje pri nas. In ta ideja se je pol stoletja nato uresničila v svobodni jugoslovanski državi — v naši kraljevini Jugoslaviji.

V spomin na to veličastno narodno in politično ljudsko manifestacijo je nameraval postaviti narodni odbor dostojen spomenik, kar je tedaj avstrijska vlada prepovedala.

Da izpolnimo davno željo naših prednikov, se je na sestanku delegatov nacionalnih društev dne 10. marca t. l. v Ljubljani soglasno izvolil podpisani akcijski odbor, ki si je v zvezi s sokolskim društvom št. Vid nad Ljubljano postavil nalogo, da zgradi v spomin na ta znamenit tabor skromen spomenik: Sokolski dom. Ta spomenik naj bi pričal poznim rodovom o dobi, ki je v njej pričel stopati Slovan na plan in ki so se v njej jele svetlikati prve zarje svobode ter je pričela tudi borba za to svobodo.

Ta spomenik, ki naj bo priča o takratnem narodnem prebujenju, naj bo obenem simbol ljubezni do rodne grude, do naše države in do našega blagopokojnega Kralja Mučenika. Iz tega spomenika naj vzklije nov rod, ki mu bo vedno v srcu in mislih poslednja želja Viteškega Kralja Aleksandra I. Uedinitelja: Čuvajte Jugoslavijo!

Prosimo in pozivamo vso našo javnost, da prispeva za to plemenito akcijo. Naj ne bo nobenega društva, organizacije in korporacije, ki se ne bi odzvala temu pozivu, naj ne bo nobenega zavednega našega človeka, ki bi vsaj z dinarskim prispevkom ne omogočil uresničenja te akcije. Naj ne bo v naši banovini nobene občine, ki bi vsaj z malenkostnim zneskom ne priskočila na pomoč tej akciji!

Prispevke je pošiljati podružnici Poštne hranilnice v Ljubljani na čekovni račun št. 14.083 (Sokolsko društvo št. Vid nad Ljubljano) s pristavkom: za spomenik. Ljubljana, dne 30. oktobra 1934. Častna predsednica: Franja Tavčarjeva s. r. Predsednik: E. L. Gangl s. r. Podpredsednik: dr. Vladimir Ravnihar s. r.

Legija koroških borcev ustanovljena

Ob izredno veliki udeležbi se je vršil v soboto, 13. t. m., zvečer v gostilni Volker v Trbovljah ustanovni občni zbor Legije koroških borcev, katere glavni odbor bo zankrat v Trbovljah. Vodil ga je predsednik pripravljalnega odbora g. Dr. Janez Jenšterle, ki se je uvodoma v izbranih besedah spominjal tragične smrti ljubljanskega kralja pred 6 meseci v Marselju, nato pa je naglasil nemajomno zvestobo in udanost bivših koroških borcev mlademu kralju Petru II. — V svojem poročilu je g. Dr. Jenšterle očrtal težkoče,

Marksisti kažejo borbenost in odločnost. Znajo prepričati svojo mladino, da se borijo res samo iz idealnih nagibov. Znajo oklevetati in oblatiti vse svoje nasprotnike in s temi primitivnimi sredstvi pridobivajo. Doslej še nismo doživeli, da bi se naša starejša generacija pričela resneje baviti s problemom marksizma med našo mladino in tega brčkone doživeli tudi ne bomo, ker imamo le prehud občutek, da starejša generacija sama ne ve, kaj hoče.

Pričimo resno in sistematično delo proti marksizmu, ki so si našli poti že v naše takozvane nacionalne založbe, ki imajo svoje zastopnike po vseh korporacijah in javnih institucijah in ki se ne sramujejo izdati se za najboljšo Jugoslovane, samo da bi se prerinili do takih položajev, kjer bi mogli baš jugoslovenstvu največ škoditi. B.

Odborniki: Manica Komanova, Valentin Babnik, Albin Koman, dr. Arko, dr. Josip Pipenbacher.

VSEM SOKOLSKIM DRUŠTVOM IN ČETAM V DRAVSKI BANOVINI!

Razposlali smo vsem edinicam v Dravski banovini položnice s proglasom in iskreno prosimo vse bratske uprave društev in čet, da prispeva vsaka po svoji moči. Naša akcija je tudi razvidna iz tozadnega poziva v Sokolskem glasniku, broj 448 od 23. novembra 1934.

O naši akciji so razpravljali zastopniki vseh žup Dravske banovine na medžupni seji in sklepili priporočiti to našo izjemno akcijo.

Ugotavljamo ponovno, da je naša akcija za Sokolstvo prva pred vsemi drugimi akcijami:

1. ker je vižmarski tabor važen mejnik za naš narod;
2. ker je vižmarskemu taboru kumovalo Sokolstvo;
3. ker bo ta spomenik: Sokolski dom Viteškega kralja Aleksandra I. Uedinitelja;
4. ker je št. Vid eden od najtežjih terenov za razvoj sokolske stvari.

Vse Sokolstvo v Dravski banovini je dolžno podpreti predvsem to akcijo in naj ne bo nobenega društva in čete, ki bi ne žrtvovala primerne zneska v ta namen, bodisi iz svoje blaginje, bodisi z nabiralno akcijo v svojem okolišču.

Obolus Sokolstva Dravske banovine naj bo časten, da tako manifestiramo našo bratsko vzajemnost in da tudi v dajanju pokažemo veličino sokolske ideje.

Našim denarnim zavodom in industriji! Svoječasno smo razposlali proglase s položnicami in prosimo vse one, ki se še niso odzvali naši prošnji, da to čimprej store. Naj ne bo nikogar, ki bi ne žrtvoval vsaj malenkostnega zneska za to izjemno akcijo.

Akcijni odbor.

Čuvajmo Jugoslavijo!

slednjo voljo generala Maistra izpolnjujemo. Dasiravno smo borci, hočemo ostati, kakor ves naš narod, do skrajnosti miroljubni. Mi spoštujemo sosedne narode, kar dokazuje tudi dejstvo, da imajo v naši državi n. pr. nemške narodne manjšine vzorno zaščito, saj imajo okrog 150 ljudskih šol z okroglo 5600 razredi, 6 meščanskih šol in celo 1 učiteljske in 1 gimnazijo. Baš zato pa imamo pravico zahtevati nič več in nič manj, kakor enakopravnost naše narodne manjšine onstran Karavank z nemško narodno manjšino v naši državi. Mi hočemo torej samo enakopravnost, samo pravico za našo narodno manjšino onstran Karavank. Obstoječe manjšinsko šolstvo na Korškem je pa v očitnem nasprotju z določbami v mirovnih pogodbah, glasom katerih pripadajo naši narodni manjšini popolne manjšinske šole. Vse dosedanje obljube merodajnih krogov o vzorni ureditvi manjšinske zaščite v Avstriji se doslej še niso uresničile in če se za čimprejšnjo pravilno rešitev tega vprašanja ne bomo brigali, bo v nekaj letih prepozno. Naši nameni so čisti in naša borba pravična: zahtevamo le enakopravnost v manjšinski zaščiti to in onstran meje.

(Konec prihodnjic.)

Prošnja poštni direktaciji

Stalno dobivamo dopise iz najrazličnejših krajev Dravske banovine, da pošta dostavlja še vedno pisma, ki nosijo krajevno označbo v italijanskem ali nemškem jeziku. Znano je, da italijanske ali avstrijske pošte dopisov, ki nosijo krajevna imena v slovenski in slovenski, dostavljajo in jih vržejo v koš kljub temu, da so kraji, ki nosijo taka slovenska imena še vedno slovenski.

Smatramo, da bi bilo umestno, da izda tudi Poštna direktacija v Ljubljani odlok podrejenim poštam, da pisem z označbo v nemškem ali italijanskem jeziku ne dostavljajo več. Mi krajev z imeni Longatico, Lubiana, Laibach, Cilli, Marburg, Gotschee, itd. ne poznamo in tudi pošta ni dolžna dostavljati pisem, ki so naslovljena na take naslove.

Prepričani smo, da ta naša prošnja ne bo ostala brezuspešna.

„Bata“ obrestuje po 10%

Naši javnosti je dobro znan odpor domačih tovarnen, predvsem pa obrtnikov proti tuji firmi Bafa, ki se je ugnezdila tudi v Jugoslaviji in ki s svojimi metodami otežkoča delo naših domačih obrtnikov. Tvrdba Bafa se ni omejevala samo na industrijo, za katero ima koncesije, ona ne izdeluje samo čevljev, galoš, nogavice in gumijastih izdelkov, tvrdba Bafa ima še čisto drugačne posle, za katere nima nikake koncesije, ki ji pa gotovo gredo dobro od rok, saj je to že stara praksa njenega podjetja. Vsi Bafini nameščenci morajo namreč plačevati oziroma oddajati del svojega zaslužka v hranjenje svojih firm, ki ga obrestuje po 10%. Na ta način je pričela firma Bafa tudi z bančnimi posli, za katere nima nikake koncesije, in je gotovo tudi nikoli ne bi dobila. Gotovo je, da Bafa teh vlog ne porabi drugače kot v namene svoje firme. S tem je rečeno, da je ta denar za narodno gospodarstvo naše države izgubljen in da je še večja dolžnost merodajnih faktorjev, da se za to bančno poslovanje firme Bafa temeljito pozanimajo.

Čevljarske potrebščine vseh vrst, prvovrstno usnje, specialna izdelava damskih pasov — samo pri tvrdki

STANE SEUNIG
trgovina usnja in usnjenih izdelkov
Ljubljana, Stari trg 7.

Narodno blago koroških Slovencev

Prejeli smo:

V članku »Narodno blago koroških Slovencev«, katerega je objavil »Pohod« v 14. številki z dne 13. aprila 1935, se trdi, da je med koroškimi Slovenci, kot pri vsakem prostem ljudstvu, še zelo razvita vera v čarovnije, vraže in različne duhove in bajna bitja, kar po mojem poznavanju razmer ne odgovarja resnici.

Poznam vso Koroško od Dravograda do Beljaka in Brnce, od Dječak pa do Bele. Osebnostno tudi poznam tisoče in tisoče slov. Korošcev, vzdrževal sem stike s stotinami kmetovskih hiš, katere sem v dolgih desetletjih obiskoval, tudi dandanes se še vsako leto zglasim pri številnih znanih in prijateljih na Koroškem, a nikoli in nikjer nisem slišal o verovanju v čarovnije, v vraže, v različne duhove in bajna bitja.

Narod, ki je skeptične narave in ki ljubi šalo nadvse, se po sedanjem kulturnem stanju ne ukvarja s čarovnijo in vražami. To je bilo pred stoletji morda, dandanes pa bi našli pri takšnih govoricah samo posmeh.

Če si je pa narod iz konservativnosti ponekod ohranil spomin na nekdanje večerne pripovedke, tako je pa sigurno, da v čarovniji in bajni bitja ne veruje več.

Toliko sem hotel Vaš članek popraviti, da ne nastane mnenje, kakor da so koroški Slovenci glede prosvete in izobrazbe še precej zaostali... N. N.

P o n a š i z e m l j i

Sodražica

Letošnja velikonočna

Glose

Velikonočni piruhi
so letos prav bogati,
in kar zastoj jih nudijo
gospodje diplomati.

Obljub lepo napisanih
je polna stran zunanja —
in od obljub — kot veste vsi —
ni daleč do dejanja.

Pomlad bajé otajala
bo zmrznjene miljone,
denar spustili bomo v svet
in bone in kupone.

Odprli bodo na stečaj
hranilnice in banke
in vsak dobil bo spet nazaj
ostanke in prihranke.

In cene bi povišali
za kmetiške pridelke,
za delavce ustvarili
bi delavske oddelke.

In zraven odpustili bi
vse davke in dolgove,
tako začeli res bi vsi
živeti čase nove.

Nič več ne bilo bi pritožb,
da kruha ni, ne dela,
povsod sezona gradbena
bi se takoj začela.

Gradili bi železnice
in ceste in mostove,
in z avtom bi vozili se
na strmih gor vrhove.

In zraven bi popravili
vsa kolovozna pota,
da še žival bi vedela,
kaj zemska je dobrota.

Naravno je, da zvišali
uradniške bi plače
saj zlati časi bi prišli
celo za vse berače.

zakaj pa mi ne vzeli bi,
kar vse se nam ponuja,
zakaj ne peli skupaj bi
veselo: Aleluja.

J. Slavec.

Vozili bi se vsi zastoj,
da bodo vlaki polni
in z lepo vožnjo — upamo —
vsi bodo zadovoljni.

Od vseh strani vozili bi
se v morská kopaljšča,
in Bohinj, Bled in Slatino
in druga letovišča.

Tako še v Koromandiji
ne more se živeti,
res naša Jugoslavija
najprva bo na sveti.

In vsem, ki zdaj vzdihujejo,
prišlo bi odrešenje,
in slavili vsi bi z drugimi
častljivo vstajenje.

Oj, krasni časi pridejo,
zato le vkup na delo,
in kmalu bo življenje nam
bolj srečno in veselo.

A najpoprej, prijatelji,
je treba prav voliti,
če boste vsi volili prav,
vse drugo mora priti.

Zato le krepko vsi na plan,
stori naj vsak, kar more,
saj trdna vera — pravijo —
prestavlja tudi gore!

Verujmo vsi, da pride čas,
ki spolni naše nade —
ker utopiše — pravijo —
vresničijo se rade.

Saj celo sosed, ki nas prej
je zmerjal le z barbari,
svinjarji i. t. d., priznava zdaj,
da smo junaki stari.

Še diplomati so sešli
se tamkaj v lepi Strezi,
in skušali, da ne razšli
bi se v sovraštvu, jezi,

bo zamogel z vsem svojim že okorelim elanom zauslaviti razvoj življenja današnje dobe, posebno mladine. Zapomnite si, da se naravni zakon življenjske in narodne evolucije rešuje sam, brez kakih primesi — še najmanj pa z umeševanjem kakega kočevskega župnika-fanalika.

Eno pa prosimo gospoda župnika, da nam pojasni, zakaj ni dosleden v svojih načelih, ker, kolikor ga poznamo, misli da obstoja nepremostljiv prepad in nemožne so žilje med po sili imenovanim kočevskim otokom in Slovenci tega otoka. Zakaj polem fudi ne vplivale n. pr. ravno na brata le neveste, da bi dal ostavko državni službi, ki jo zaslopa pri začasnih upravi razlaščenih Aueršpergovih gozdov v Kočevju, kol bivši Aueršpergov nameščeneč.

Radi stroge nacionalne doslednosti smo mnenja, da tudi to škoduje kočevskemu pokretu, ako kočevski človek ne služi kočevskega gospodarja, temveč sami državni Jugoslaviji. Gospod župnik, lukaj imate mnogo lahkega dela in uspeh Vam je zagotovljen, posebno še, ko ima naša država zadosi brezposelnih državljanov na razpolago, kateri bodo večji službenega jezika, ako tudi česa drugega ne.

Damsko in moško perilo, rokavice, nogavice, kravate, naramnice in moderne bluze kupite najceneje pri tvrdki

MILOŠ KARNIČNIK
Ljubljana, Stari trg 8.

Blejska Dobrava

Naši marksisti.

Danes bomo poročali nekoliko o naših gospodih marksistih. Sedaj, ko so določili nekoga svojega »višjega« za kandidata v Narodno skupščino, so jim grebeni jako zrasli. Po volitvah bo seveda stvar zopet stara. V nedeljo, dne 7. t. m., so takoj, ko so videli sokolske lepake, ki so vabili na komemoracijo po pokojnem kralju, so smatrali za potrebno, da skličejo mujen sestanek, prav za iste dopolnske ure, ko se je imela vršiti komemoracija. Ni nam znano, ali je ta sestanek v resnici tudi bil, gotovo pa je, da se nobeden od marksističnih generalov komemoracije ni udeležil.

Zdrave misli naše zagorske mladine

Revir

Revir, ta beseda pomeni dandanes mnogo, tako za omikanega, kakor za delavnega človeka. Posebno črni revir — premogokop znači delavnemu ljudstvu v teh težkih časih prav dosti. Koliko rok, koliko trdnih moči je zaposlenih v rovih, globoko pod zemljo, koliko rok, ki neumorno kopljejo in vrtajo v črn, prirodni in tako potreben kamen. Trudijo se v neprestani nevarnosti, v malem, le slabo od male svetilke razsvetljenem prostoru, da bi si zaslužili vsaj za kruh. Toda mi ne čutimo in ne vidimo njihovih muk. Ne občutimo nevarnosti njihovih dela; v ušesih nam le brečči in šumi ropotanje separacije, šum vozičkov, napolnjenih s premogom in živžg lokomotiv, ko hodimo po razriti zemlji med tistimi ljudmi.

Ali ni čudno, da so vendar srečni in zadovoljni tisti redki rudarji, ki smejo iti še v rove in si tam trdo služiti svoj grenak kruh. Koliko je sedaj onih, ki jih je usoda radi svetovne krize pahnila tudi od tega dela? Kaj morejo ti ljudje, tavajo sem ter tja, ne vedo, kam bi, a njihova mladina in mladina njihovih tovarišev, ki še delajo, je izpostavljena vsem slabim vplivom. Zaidejo v razna društva, katerih voditelji govore o raznih ciljih, pa pri tem mislijo vedno le na sebe.

Tudi jaz sem rudarjev sin in našel sem pravo pot le pri Sokolu in Narodni Odbrani. Želim vsakemu, ki je izgubljen, naj pride na to našo pot, da bo imel mirno vest. Zato mladina, pristopaj v Omladino Narodne Odbrane, ker le tu je prava pot do boljše bodočnosti naše domovine.

Brglez Janko, delavec.

Naša mladina stremi za tem, da se vzgoji v zveste sinove svoje domovine. Stopajte vsi v naše strnjene vrste in pokažite s tem, da ste zavedni Odbranaši in da se hočete z vso svojo ljubeznijo posvetiti mlademu svojemu kralju Petru II. in svoji domovini.

Šuštar Mirko, delavec.

Mladina je sprejemljiva za vse dobro, je pa žal pristopna tudi pogubnim vplivom, ker v času svojega razvoja še nima dovolj izkušnje, da bi razločevali kamen od zlata...

Med našo mladino je še mnogo plevela in osata. Morali bomo krepko strniti svoje vrste, da bomo lahko ločili našo zdravo mladino — cvetje — od osata —

V nedeljo dne 7. t. m. je narodna šola v Sodražici proslavila polletnico smrti najboljšega Sina svojega naroda. Odkrila je spominsko ploščo, dar tukajšnjega učiteljstva, kamor je vklesano zadnje sporočilo Nj. Vel. Vit. kralja Aleksandra I. Uedinitelja z rdečimi črkami krvi in ljubezni.

Plošča je vzdana na zunanji steni šolskega poslopja, da bo tako odrasle, posebno pa še mladino, neprestano spominjala na dolžnosti do domovine in ostala na šoli kot trajen spomin Nanj, ki se je ves žrtvoval za nas. Odkritju je prisostvovala vsa šolska mladina z učiteljskim zborom, vsi predstavniki uradov, vsa društva s svojim članstvom in ostalo občinstvo.

K proslavi so bile vabljenе vse okoliške šole, a odzvala se je le šola na Gori, od koder sta učiteljci pripeljali svoje učence, ki so poklonili tudi lep venci.

Poslala se je vdanostna brzozjavka maršalatu dvora, od koder je dospela sledeča zahvala:

... Po Najvišjem nalogu čast mi je izjaviti zahvalnost na izrazima odanosti i vernosti podnesenim Njegovom Veličanstvu Kralju, Njenom Veličanstvu Kraljici Mariji i Kraljevskom Domu prilikom svečanog otkrivanja spomen-ploče Blaženopočivšem Viteškom Kralju Aleksandru I. Uedinitelju na državnoj narodnoj školi u Sodražici.

Ministar Dvora, Antić s. r.

Lepo je bilo in vsem bo ostal ta dan v spominu, toda še lepši bi lahko bil, če bi bila govorila dejanja, dejanja, ki jih tako resnično potrebujemo.

Za velikonočne praznike prinaša ilustrirana tedenska revija za radio, gledališče, film, sport in modo »Naš Val« posebno umetniško prilogo, Malešev slovensko madono. V beletrističnem delu so zastopani pisatelj Rudolf Kresal z globoko občuteno ertico »Iz belih stene« in Ivan Vuk s pristno domačo zgodbo »Na žganjari pri kmetu Jarku«. Nadaljujejo se vedno bolj zanimivi Sel Catinijev roman »Emilio Berenini« in Čufarjeva izvirna komedija »Ameriška tatvinac«, ki je ravno pred kratkim dosegla izredno lep uspeh na jeseničnem odru.

**Imamo podjetja,
ki dobivajo državne dobave,
zaposlujejo pa izključno
tuje inozemske moči**

pokvarjene. Mladina naj se zbira pod zastavo Omladine Narodne Odbrane, ki ji bo dala pravi pouk in smernice, kako naj vrši svojo dolžnost in svoje naloge.

Slavko Šuštar, delavec.

Mladina je naša bodočnost, pri nas se pa kljub temu malo dela, da bi se je pridobilo!

Letos je že 16 let naše narodne države in koliko je še mladine, ki je še vedno zaslepljena od marksističnih voditeljev, ki znajo medeno govoriti o svojih lažljivih ciljih in ki uspevajo posebno tu, v našem rudniškem revirju.

Frane Savšek, delavec.

... črne, umazane ceste se žalostno vijejo skozi Zagorje. Po njih korakajo brezposelni delavci, lačni in sestradani k skupnemu kosilu, ki ga dobivajo v zapuščenih delavnicah... Življenje v tem črnem revirju je še tiho... Vsakdo se spominja še na žalostni 9. oktober.

Priman Ivan, delavec.

Naša mladina, ki je rojena v času blazne moritve, se ne zaveda dovolj svojega pomena v naši narodni državi. Sledi raznim kričačem v tabore, v katerih se za vedno izgubi. Z lažmi in frazami jo pritegujejo internacionalisti in separatisti...

Z zdravim telesom in čvrstim duhom naj stopa naša mladina med narod, pove mu naj, da je Jugoslavija najlepša, da je naš narod najbolj čvrst, da smo mi silni in močni. Dokaže naj preprostemu človeku, da je samo nacionalizem zdrav in da je internacionalizem laž in gnjiloba. Dokaže naj delavcu, da mu reže kruh Jugoslavija in da škoduje svoji krušni materi, če rovari proti njej.

Vkljub vsem viharjem stoji naša mladina trdno, nje ne omamimo blesteče besede nasprotnikov, ona ne postane malodušna navzlic vsem grožnjam. Ravna se po geslu: »Bori se in ne kloni!«

Božič Janez, dnevničar.

Našega dobrega očeta, Viteškega vladarja Kralja Aleksandra I. Uedinitelja Jugoslavije smo izgubili, umrl je, a v duhu je še pri nas. Kajti on je bil naš pokrovitelj, naš zaščitnik. Zato ne bomo nikoli pozabili njegove oporoke: Čuvajte mi Jugoslavijo!

Zibert Anton, delavec.

Ježica

PRIJETNE URE

Golo naključje me je 24. marca privedlo v Sokolski dom. Bil je ves poln šolske mladine iz Ježice in Črnuč. Nikdar ugnani, živahni, a tudi z malo strahu so šolarčki čakali, kdaj se bo zastor dvignil, da bodo videli »Pogumnega Tončka«. Sokol s to igro ni hotel zaslužiti, izdal je režijske vstopnice, ker privoščiti pač tudi revnejšim, da se kdaj razvesele ob mladinski igri.

Sokolov oder letos briljira. Vse igre so bile doslej prikazane v največje zadovoljstvo razvajene publike, a tudi »Pogumni Tonček« nadebudne sokolske mladine je bil izvrsten. S. učiteljica Prestorjeva je igri skrbno nastudirala in prav dobro izbrala igrance, ki so se vsi odlikovali, zlasti pa pogumni, igralsko nadarjeni Tonček. Veliko je bilo truda s pripravami, a dale so velik igralski in lep moralni uspeh. Mi niti ne slutimo, koliko porabnih, igralsko, deklamatorsko in pevsko talentiranih sil, imamo med šolsko mladino. Kar rekel bi, da te mlade Sokoliče premalokrat zaposlimo, a da jim tudi premalo nudimo. Ko so nam mladi naši igralci tako sočno, veselo in dovršeno odigrali Pogumnega Tončka niso niti slutili, da bo to edina proslava 15letnice ježiškega Sokola. Ravno to, da imamo mladino na svoji strani, predstavlja najlepši sijaj v tega bežnem jubileju.

Hrastnik

Pred dnevi je prvič zasvetila na naši železniški postaji električna luč. Mi smo mero dejnim in zlasti tistim, ki so se leta in leta potegovali za električno luč na postaji, prav hvaležni, da smo se znebili smrdljivih petrolejk, ki nikakor ne spadajo več v današnje čase.

Zeleti bi bilo, da bi vse večje postaje ob glavni progi dobile električno luč. Petrolejska razsvetljava ne naredi na tujca posebno dobrega vtisa, da ne govorimo o tem, kako težko je uslužbenstvu pisati cele noči pri slabi luči in kako nezdrav zrak je v pisarnah, kjer brelé petrolejke.

NACIONALISTI!

Kupujte in vporabljajte žalne koleke Ciril-Methodove družbe.

»JAJNINE«! Ta izborna jed naše domače tovarne »Pekatele« (makaroni, spageti in juhine zakuhe) se vsepovsod v naši državi razpečavajo. Povsod v Zagrebu, Beogradu, Skoplju, Splitu in po vseh drugih meslih in po deželi jih vidimo v izložbah. To je najboljši dokaz, kako se njih poraba širi in kako priljubljene so postale pri občinstvu.

NASPROTJE

Ako pridete mimo naše tvornice stekla, vam takoj pade v oči visok drog pleskan v državnih barvah. Ta drog je dal postaviti lastnik tvornice g. Abel, da je na njem visela žalna zastava ob času globoke državne žalosti. Toda, ko naredite par korakov naprej, bodele takoj čuli blaženo nemščino, katero v prečudnih dijalektih tolče mlado in staro, nemško in nemškutarsko osebje in svoji tovarne.

Gospoda! Naj vam bo visok drog vsakodnevni memento, da živite v Jugoslaviji, kjer je državni jezik srbo-hrvatsko-slovenski in se tak mora rabiti v vseh obratih in tovarnah kot službeni. Kdor ne zna državnega jezika, spada pač v tisto državo, katere jezik mu je tako pri sreč. (Nekaterim moramo pa povedati na uho, da g. Hitler pozna samo prave, čistokrvne Nemce.) Pri nas v Jugoslaviji imamo sicer dovolj kruha, imamo pa tudi dovolj delovnih in delaželnih rok.

Kobrivnik pri Kočevju

S KAKŠNIMI POSLI SE UKVARJA ŽUPNIK KOČEVAR

Kakor smo že svoječasno poročali, paširuje v neki fari kočevskega sreza župnik, ki skuša prepričati vsako zakonsko vez kočevskega fanta ali dekleta s slovenskim izvoljencem. To si je dovolil tudi sedaj, ko se možič kočevsko dekletu s Slovincem. Nevesta je šla k župniku po listine in radi oklicev, ki jo je pa pričel opominjati, naj dobro premisli kaj dela in koga vzame. Omenil ji je tudi, da je slišal lin temu se čudi, da se je toliko spozabila, ker si je naredila sienske okraske za kuhinjo svojega novega doma s slovenskimi napisi.

Gospoda župnika poznamo dodobra kol trdega Kočevarja ter se radi tega tudi ne čudimo njegovim nazorom, posebno ker je že precej v lelih, prepričan pa naj bo, da on ne

Akcija Narodne Odbrane „Svoji k svojim“!

PRVOVRSTNI CEMENT
UMETNA GNOJILA
SEMENA

stalno v zalogi pri
GOSPODARSKI ZVEZI
LJUBLJANA, Tyrševa cesta št. 29

Pazite na besedilo moje tvrdke,
da jo ne zamenjate z drugo!

Naše je geslo: kvaliteto blago
točna postrežba
brezkonkurenčne cene

Vahimo Vas, ker se v največji izbi
nabavi

železnino
edino le pri nas

Jos. Zalta & Co.,
trgovina z železnino
Ljubljana, Tyrševa c. št. 9

Na drobno! Na debelo!
Zahtevajte ponudbe

**KUPUJ
DOMAČE
BLAGO**

VOJCI K SVOJIM
KAPITALOM

**Za spomladansko
zdravljenje**

in za
čiščenje krvi
uporabljajte znani
**PLANINKA-ČAJ
BAHOVEC**

Pristen je le
v plombiranih
paketih.

APOTEKA
Mr. L. BAHOVEC
LJUBLJANA
KONGRESNI TRG

Reg. br. 76 od
5. febr. 1932.

PRIDITE IN OGLEDITE SI...

Moške obleke Din 250-
damski plašči „ 170-
otroške obleke „ 75-
modne hlače „ 70-
Hubertus plašči za dame „ 250-
Hubertus plašči za moške „ 292-

ANT. KRISPER
LJUBLJANA
Mestni trg 26 — Stritarjeva 1-3

Obleke in površnike nudi v najnovejših krojih in modnih barvah od Din 290- dalje
Fran Lukič, Ljubljana, Stritarjeva ulica

Sukno za pomladanske obleke

si bodele nabavili po najnižjih cenah
le v tovarniški prodajalni

TEOKAROVIČ

ki je resnično
znižal cene od 20—40%

Pred nakupom si oglejte neobvezno
zalogo

v GRADIŠČU, nasproti drame

**JOS. ERZIN
LJUBLJANA**

Kom. založba mlevskih
izdelkov in deželnih
izdelkov

PISARNA IN SKLADIŠČE:
JANEŽIČEVA CESTA 13 (PRULE)
Telefon interurban št. 37-14

Šivalni stroji od Din 1600- naprej. Otroški vozički
od Din 200- naprej. Dvokolesa od Din 950-
naprej. „Sachs“ motorji od Din 5000- naprej pri

„TRIBUNA“
F. BATJEČ, LJUBLJANA, Karlovska cesta 4
Ceniki franko! Ceniki franko!

Čevlje

dobre kakovosti **kupujte,**
ker so le ti poceni v znani
trgovini s čevlji

ALEKSANDER OBLAT
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta št. 18

Velika izbira!

Za spomlad

se najceneje oblečete, ako
kupite narejene moške in
deške obleke ter perilo
domačega izdelka iz lastne
tovarne „TRIGLAV“

Josip Olup - Ljubljana
Stari trg 2, Pod Tranzo 1 in Kolodvorska 8

V zalogi imam vedno sukno,
kamgarne, hlačevine, klo-
buke, čepice in tkanine,
kakor šifone, trenče itd. iz
prvovrst. tuzemskih tovarn
Obleke in perilo izgotavljam
tudi po meri in to po naj-
nižjih cenah in po najno-
vejši fazoni

Velike moške obleke dobite že od Din 180-
deške obleke od „ Din 120-
in kostimčke od Din 65 naprej

Pazite predvsem na kako-
vost in na izdelavo oblek
in perila!

Obenem želim svojim cenjenim odjemalcem
prijateljem in znancom
vesele Velikonočne praznike!

**Vsak zaveden Slovenec
zavaruje se pri naši domači**

**VZAJEMNI
ZAVAROVALNICI
V LJUBLJANI**

Zavaruje: požar, vlom, steklo, zvonove,
jamstvo, nezgode, življenje, Karitas

Centrala v Ljubljani, Miklošičeva c. 19;
Lastna palača; Telefon 2521, 2522
Podružnica v Celju, palača Ljudske
posojilnice. Glavno zastopstvo v Ma-
riboru, Loška ulica 10, v Novem me-
stu, Ljudska posojilnica

Krajevni zastopniki v vseh občinah!

**LJUDSKA
POSJOJILNICA
V LJUBLJANI**

r. z. z. neom. z.

Miklošičeva cesta št. 6
(V LASTNI PALAČI)

↓

Obrestuje hranilne vloge po naj-
ugodnejši obrestni meri. - **NOVE** vsak
čas razpoložljive vloge obrestuje
po 3%.

PAPIR,
pisarniške, tehnične in šol-
ske potrebščine najugod-
neje pri največji izbiri

IV. BONAČ
LJUBLJANA
NASPROTI GLAVNE POŠTE

Novosti prikladnih daril!

Polnilna peresa

ZASTOPSTVO
za svetlopisni papir

OZALID

Testa PRVA DOMAČA

Ultralux
ŽARNICA
V DEKALUMENIH

Do 20% več svetlobe!
ZAHTEVAJTE JO POVSODI!

Hubertus MILO **Hubertus mila**
in **Perion realni prašek**

sta PRISTNA DOMAČA IZDELKA
tvornice, ki dela z DOMAČIM KA-
PITALOM in domačimi delavci in
nameščenci.

Kvaliteta teh dveh izdelkov je boljša,
ker je njuni izdelavi posvečena največja pažnja.

Kupujte samo res domače izdelke!

Samo nova posojila domačih denar-
nih zavodov, dana iz novih vlog,
morejo poživiti naše gospodarstvo!

Zaupajte Vaše prihranke
MESTNI HRANILNICI LJUBLJANSKI

ki izplačuje nove vloge (vložene po
1./I. 1933) neomejeno ter jih obrestuje
po 4-5%

Vloge znašajo nad **Din 400,000.000-**